

KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUNDS FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT. . . .

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG
BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOV-
GIVNINGENS VEJ. ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

▲ ▲ ▲ ▲ ▲ UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND. ▼ ▼ ▼ ▼ ▼

36. AARG.

30. Juli 1920.

Nr. 14.

DAVID MARKS

Hilsen til de sønderjydske Kvinder ved Fællesmødet i Vejen.

Mel.: Vort Modersmaal.

X Læ af lave Bjerge jeg saa et Træ en Gang,
en brusende Verden af Liv og Sus og Sang,
dets Krone vidt sig bredte, og som en senet Gren
dets stærke, sejge Rod havde sprængt en mægtig
Sten.

*I Sønderjylland Egen paa tjørnet Stengrund stod
med stormomsuset Krone, med sejj og kraftig Rod,
den bed sig fast i Mulden og gennem Sten og Støv
fra Mindets friske Brønde den nærred rigt sit*

Løv.

Og fjærnt fra Hjemmets Strande et Syn for
Tanken steg:
se, Træet var et Billed af Danmarks Folke-Eg,
hin Ygdrasil, som næres fra dybe Kilders Strøm
og suste gennem Sekler om Slægters Liv og Drøm.

*Der stred et Folk for Livet med smægtende Sjæl,
ukuet ved sit trodsige, tro »Alligevel« —
»Vort Maal vi aldrig svigter, vort Haab vi
slipper ej,
vor Vilje enigt luer, — trods alt vi finder Vej!«*

*Tyst vugges i dens Krone Aartusindørs Sang,
en fjærn og sælsom Tone med Evigheds Klang,
og Løvet's Tunger hviske om Ting, de lønligt ved,
fra Jordens dunkle Dybder, fra Hvælvet's lyse
Bred.*

Og Han, som over Stjernerne har Verden i sin
Haand,
gav dem at sprænge Stenen og løste deres Baand,
gav os i Sol at mødes ved vore Længslers Aa,
der som en dragen Klinge nys mellem danske laa.

*Velmødt da Søstre kære, som trofast for os
stred,
velmødt til fælles Virke i Kærlighed og Fred —
Ak, mange end vi mindes med taaredugget Savn,
men Tak og Jubel hilser Jer som vi fik i Favn.*

CHRISTINE MØLLER